

Redactare, tehnoredactare: Andreia E. Breaz
Colecție: *SOCIOLOGIE*
Coordonator colecție: Prof. Univ. Dr. Traian Vedinaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GROSU, NICULAE
Românii între blesteme și miracole – o abordare istorico-sociologică /
Niculae Grosu. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2023

ISBN 978-606-730-998-0
316.32
94

© Niculae Grosu
Toate drepturile sunt rezervate.
Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2023
Editor: Nadia Fărcaș
E-mail: office@edituraecou.ro
Telefon: 0745828755; 0364730441

**Autorul își asumă întreaga responsabilitate
pentru conținutul acestui volum**

Niculae Grosu

ROMÂNII
între
BLESTEME și MIRACOLE
- o abordare istorico-sociologică -

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2023

CUPRINS

Partea 0. Preliminar	7
0.1. Protocolar	7
0.2. Prezentare	9
0.3. Pseudo-pretext	10
0.4. Motto atipic	11
0.5. Argument	12
0.6. Prolog	13
Partea I. Inoculări duale	17
1.1. Inoculări constitutive	17
1.2. Inoculări normative	23
1.3. Inoculări morale	34
1.4. Inoculări relaționale	43
1.5. Inoculări structurale	62
1.6. Inoculări tranzitive	78
1.7. Inoculări identitare	91
Partea a II-a. Perpetuări duale	115
2.1. Perpetuări familiale	115
2.2. Perpetuări religioase	124
2.3. Perpetuări economice	141
2.4. Perpetuări educaționale	166
2.5. Perpetuări medicale	177
2.6. Perpetuări statale	187
Partea a III-a. Addenda	213

PARTEA 0 PRELIMINAR

0.1. PROTOCOLAR

Paradoxul românesc de popor sărac în țară bogată, provocând înapoierea istorică a societății, a indus în subconștientul de masă angoasa de națiune blestemată, proporțiile răspândirii în societate a acestui tip de angoasă impunând prin sine analiza sociologică, cu un titlu pe măsură, *Românii, între blesteme și miracole – o abordare istorico-sociologică*.

Niculae Grosu
n.grosu@yahoo.com

Sursa foto: University of Oxford

„România este o țară pe care, cu cât o cunoști mai bine, cu atât o înțelegi mai puțin”.

Jonathan Scheele

(n. 1948), diplomat britanic, fost șef al Delegației Comisiei Europene („ambasador al Uniunii Europene”) în România (2001-2006).

Sursa foto: e-bibliotheca septentrionalis

„Ce blesteme planează asupra mea și asupra țării în care m-am născut?”

Ion Desideriu Sîrbu,

fiu de miner, filosof, scriitor. Deținut politic (1919-1989)

0.2. PREZENTARE

„Am convingerea – pe care o exprim, asumându-mi toate consecințele! – că ne aflăm în fața operei celui mai mare sociolog român de azi și de ieri. De-ar exista un Premiu Nobel pentru sociologie, l-ar merita cu prisosință”.

Sursa foto: HotNews

Am convingerea – pe care o exprim, asumându-mi toate consecințele! – că ne aflăm în fața operei celui mai mare sociolog român de azi și de ieri. De-ar exista un Premiu Nobel pentru sociologie, l-ar merita cu prisosință.

Dr. Florin Constantiniu
Istoric, membru al Academiei Române

Dr. Florin Constantiniu,
istoric, membru al Academiei Române

„Această carte are o logică de fier și este printre cele mai logice cărți pe care le-am citit”.

Sursa foto: AESPMS

Această carte are o logică de fier și este printre cele mai logice cărți pe care le-am citit.

Prof. Dan Enăchescu
Medic, profesor universitar, fost ministru al Sănătății

Prof. Dan Enăchescu,
medic, profesor universitar,
membru al Academiei de Științe Medicale,
fost de două ori ministru al Sănătății

Aprecierile de mai sus sunt asumate olograf
pentru a se exclude contestarea.

0.3. PSEUDO-PRETEXT

Publicat în *Gândul* la 01.03.2009, 16:11
Circuitul „pulimii” de la Oprescu la Năstase:

„La mine la spital beneficiază de tratament egal
și VIP-urile, și pulimea”.
„Am spus *pulime* din respect pentru oameni...
cred că i-a plăcut și domnului Năstase,
dacă-l folosește”.

În *Dicționar Urban*: *pulime*, echivalent *prostime*.

0.4. MOTTO ATIPIC

Doi țărani, de pe o tarla pe alta:

Cam acestea fiind solidaritatea și înțelepciunea
în societatea românească.

0.5. ARGUMENT

Obiectivitatea științifică impune precizarea că **societatea românească** a înregistrat și realizări semnificative sau, după cum se va vedea pe parcursul cărții, chiar și **miraculoase**, dar nu în totalitate statornicite istoric ori integrate sistemic în ansambluri instituționale, locale, județene și naționale relevante ca nivel de civilizație, fiind plauzibil că **ea** are un anumit potențial, pe care însă nu și-l valorizează corespunzător, lipsindu-i atât un ceva-anume, apt să o propulseze, cât și un altceva-anume, apt să o direcționeze.

Pentru a descoperi acești determinanți, propunem cititorului să parcurgem împreună paginile ce urmează.

Dar, pentru a parcurge textul în cunoștință de cauză, trebuie ca cititorul să țină cont că nația română – separată de popoarele civilizate atât prin bariera lanțului muntos, cât și prin granițele impuse de cotropitori, – a fost predestinată *înapoierii absolute*, și, aflându-se în calea invaziilor barbare, a fost predestinată și *pustiirilor repetate*, astfel ca *El* să-i interpreteze trecutul și prezentul prin prisma adevărilor istorice și a judecăților sociologice.

0.6. PROLOG

Prezenta carte – bazată atât pe o pregătire la nivel de doctorat, *survenită după alți 4+2 ani de studii, cât și pe o experiență intimă și instituțională cu nenumărate situații de limită* – a fost realizată dezvoltând analiza de neam și țară din *Tratat de Sociologie, o abordare teoretică* (Editura Expert, București, 2000), prin transformarea *riguroasă* a conceptelor sociologice în instrumente *riguroase* de analizare a societății românești, astfel ca *rigurozitatea științifică* să fie cât mai înaltă, pe măsura aprecierilor, asumate și olograf, pentru a se exclude contestarea, formulate de cărturari de prim rang – istoricul academician doctor Florin Constantiniu și medicul profesor universitar doctor Dan Enăchescu –, așa cum se poate vedea în subcapitolul 03.

Cartea, concepută drept o încercare de explicitare sociologică a devenirii istorice a nației noastre, a fost scrisă prin prisma: *exigenței semantice*, de a conferi frazei, alegând riguros cuvintele, virtutea preciziei; *exigenței sintactice*, de a conferi frazei, formulând riguros enunțul, virtutea clarității; *exigenței eufonice*, de a conferi frazei, urmărind riguros armonia, virtutea muzicalității; *exigenței logice*, de a conferi frazei, derulând riguros raționamentul, virtutea adevărului.

Exigențele vizează inclusiv precizia conceptuală, atât prin alegerea substantivelor, dacă au sau nu plural și ce formă au în funcție de număr și gen, cât și pe cea a verbelor, dacă sunt tranzitive, intransitive sau reflexive, și cum se conjugă.

Prin exigențele de mai sus, textul vizează, în spiritul *Principiului poetic* al marelui poet, prozator și critic literar american **Edgar Allan Poe** (1809-1849), atât nonredundanța frazelor,

Edgar Allan Poe

Sursa foto: Getty Images

adică sintaxele să nu conțină vreun cuvânt în plus, cât și nonredundanța cuvintelor, adică sintagmele să nu conțină vreo silabă în plus, astfel încât să se realizeze *sincronism fiziologic* între dinamica citirii normale și ritmul respirației de repaus și, deci, citirea fiecărei propoziții să se termine exact în același moment cu expirația, acest tip de sincronism transpunându-l pe cititor în rezonanță cu textul. Rezonând astfel, intelectuali de nivel

înalt au apreciat enunțurile acestei cărți în mod deosebit, așa cum se poate vedea în *addenda*, aprecierile respective stimulând destăinuirea că majoritatea cuvintelor din această carte au fost dăltuite, nu scrise, cu dalta încordării totale. Și pentru că simplitatea este unul dintre criteriile forte de apreciere a eleganței teoriilor științifice, *simplitatea* fiind, după Constantin Brâncuși, *complexitate rezolvată*, asigurăm că atingerea simplității a constituit imperativ al scrierii prezentei cărți. Exigențele prezentate se subsumează exigenței metodologice ca fiecare enunț să fie riguros în relativitate și relativ în rigurozitate, ceea ce înseamnă că trebuie să se bazeze pe generalizări, nu pe absolutizări, adică pe evidența că fenomenele analizate au avut sau au loc în majoritatea cazurilor, nu în toate, și că, deci, acceptă metodologic excepția. În demersul nostru de analizare a nației, ne-a ajutat însăși nația, prin zicalele sale specifice, zicale ce, emanând din peste 1900 de ani de concluzii de viață, o descriu, o explică și o evaluează în mod incontestabil, fiind improprie reproșarea folosirii acestora, chiar dacă unele par vulgare, plasticitatea lor complinind *apodictic* rigoarea travaliului explicativ.

* *Apodictic*, care exclude posibilitatea unei opoziții.

(Dicționar explicativ al limbii române. DEX)

Prin prisma celor prezentate mai sus, cititorul va constata că fiecare paragraf constituie prin sine atât o concluzie de etapă, cât și o premisă de parcurs, această dublă ipostază *epistemologică** – și de concluzie, și de premisă, – a fiecărui paragraf conferind succesiunii lor continuitate, claritate și consistență.

* *Epistemologic*, conform teoriei cunoașterii științifice. (DEX)

Realizată astfel, cartea îmi conferă conștiința exigenței științifice maxime și mi se exteriorizează pe lungimea de undă a cunoașterii științifice de sine ca *mesaj al vieții mele*, pe care **îl închin** memoriei celor doi mari cărturari și, în numele nemărginitei *Lor* suferințe pentru soarta țării, **îl dedic** Românilor de Pretutindeni.

Față de cele prezentate – inspirat de titlul unei cărți scrise de **Gabriel García Márquez** (1927-2014),

„A trăi pentru a-ți povesti viața”

mă simt predestinat menirii de

„A trăi pentru a-mi înțelege nația”,

adică de a o cunoaște cât mai realist și de a o iubi cât mai rațional.

Gabriel García Márquez,
scriitor columbian. Premiul Nobel.

Sursa foto: en.m.wikipedia.org

Concluziv, sub imperativul acestei meniri, prezenta carte are ca obiectiv abordarea sociologică a societății românești.

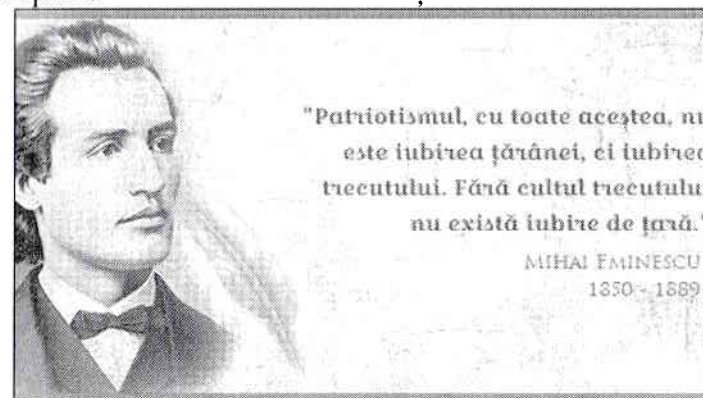
Și cum starea acesteia este determinată de comportamentul majorității membrilor săi, nu de cel al excepțiilor, acest comportament va fi analizat în paginile care urmează și deci, prin prisma lui trebuie văzută, interpretată și evaluată societatea românească.

PARTEA I INOCULĂRI DUALE

1.1. INOCULĂRI CONSTITUTIVE

Pentru a înțelege modul de constituire al societății românești este imperativ a-i clarifica etno-geneza.

Înainte de a începe demersul explicativ, să luăm aminte la ce ne spune de 150 de ani Poetul Național:

Sursa: Silviu Ghering

Prin aceasta, demersul nostru are, sub aura genialității, te-meii de adevăr absolut. Pe acest temei este plauzibil a se for-mula, conform metodologiei cunoașterii științifice, următoarea ipoteză*:

* *Ipoteză*, presupunere cu caracter provizoriu, formulată pe baza cunoașterii sau pe baza intuiției, impresiei etc.

Glosar, Dr. Nicolae Grosu (GNG).

Militarii romani, la momentul lăsării la vatră, după o viață de încazarmare și campanii, nu aveau maturitatea socială necesară constituirii unei familii și nici maturitatea economică necesară constituirii unei gospodării, motiv pentru care ei s-au manifestat impropriu în rolurile de cap de familie, de părinte și de gospodar, afectându-se astfel etnogeneza poporului român.

Conform acestei metodologii, din evidența istorică rezultă că:

a) inițial, eterogenitatea etnică a foștilor militari și a colonilor romani – proveniți din diverse provincii ale imperiului, cu pondere de 40-50% în populația Daciei Romane, – a împiedicat integrarea în modele unitare a comportamentelor specifice acestor roluri, tot astfel putându-se explica și faptul că românii nu au biotip, ei fiind, ca fizionomie, culoare, înălțime și grosime cam de toate felurile;

b) ulterior, năvălirile barbare au devastat inclusiv începutul de constituire a unor modele naționale de comportament;

c) în final, stăpânirea multiseculară străină (ungară, turcească, rusească, austriacă) asupra provinciilor românești a influențat divergent formarea modelelor naționale de comportament, reieșind că manifestarea în rolurile de cap de familie, de părinte și de gospodar și, respectiv, etno-geneza poporului român au fost și mai grav afectate.

Pe acest temei explicativ, din ipoteză se pot deduce, conform metodologiei specifice, următoarele *consecințe*:

- manifestarea improprie în rolul de *cap de familie*, ca factor al relațiilor sociale, a frustrat formarea primelor generații mixte, daco-romane, de modelul de personalitate respectiv, acestea rămânând astfel *socialmente dezbinat*;

- manifestarea improprie în rolul de *părinte*, ca factor de forță și de autoritate, a frustrat formarea primelor generații

mixte, daco-romane, de modelul de personalitate respectiv, acestea rămânând astfel *psihologicește slabe*;

- manifestarea improprie în rolul de *gospodar*, ca factor al *motivației** muncii și al priceperii gospodărești, a frustrat formarea primelor generații mixte, daco-romane, de modelul de personalitate respectiv, acestea rămânând astfel *nemotivate*.

* *Motivație*, ansamblu al necesităților determinante pentru comportamentul individului. (GNG).

Cele trei consecințe, *dezbinrea, slăbiciunea psihică și nemotivarea* – au avut, conform metodologiei amintite, următoarea **involuție**:

- dezbinarea, ca indiferență față de soarta celorlalți și a țării, fiind obligată de dificultățile vieții să se definească atitudinal și cum n-a avut premise să devină atitudine pozitivă, de colaborare, a degenerat, prin confruntarea intereselor, în atitudine negativă, de dușmănie, astfel încât până și balada națională simbol, *Miorița*, își extrage proiecția filozofică din invidia, ura și crima dintre români, motiv pentru care resentimentele s-au generalizat în nevoia, indusă din aproape în aproape, „să moară capra vecinului”. Prin acest proces, „murind toate caprele”, țara a rămas, structural și ireversibil, săracă, fiind cert că numai în mediile viciate grav de dezbinare se scornesc expresii tânguitor-justificativ-compensatorii de tip „*fiecare cu p..da mă'sii*”, „*facerea de bine e f...re de mamă*” și „*pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești*”;

- slăbiciunea psihică, nepermițând maturizarea prin confruntare cu dușmanii – românii retrăgându-se în păduri și munți – a degenerat în slugărnicie față de străini, motiv pentru care românul a decăzut în străin și slugă în propria țară, astfel încât, chiar și în prezent, el vorbește cu minoritarii în limbile acestora, iar în cazul familiilor mixte el acceptă formarea copilului în spirit etnic minoritar, fiind cert că numai în mediile

viciate grav de slăbiciune psihică se scornesc expresii tânguitor-justificativ-compensatorii de tip „sărmanul nostru românaș”, „capul plecat, sabia nu-l taie” și „mămăliga românească nu explodează”;

— nemotivarea, nepermițând stimularea, mobilizarea și direcționarea individului spre un scop, a degenerat în delăsare și, respectiv, în haos, astfel că, în mod curent, românul își amână treaba până în ultimul moment și apoi, în grabă, o strică și o ia de la capăt, motiv pentru care, pierzând mai tot timpul, el este permanent grăbit, fiind iarăși cert că numai în mediile viciate grav de nemotivare se scornesc expresii tânguitor-justificativ-compensatorii de tip „lasă, că merge ș-așa”, „leneșul mai mult aleargă” și „se învâрте ca un coi* într-o căldare”.

* Cuvânt existent în DEX.

Și cum prin dezbinare și dușmănie nu se pot crea valori, prin slăbiciune psihică și slugărnicie, eventualele valori nu se pot integra în sistem, iar prin nemotivație și, respectiv, delăsare și haos, eventualul sistem de valori nu se poate înălța în ideal, este limpede că, fără valori, fără valori integrate în sistem și fără sistem de valori înălțat în ideal nu poate exista identitate națională, fiind plauzibil a se considera că, în momentul începerii comunizării (1944-1947), societatea românească se găsea, din punct de vedere etno-genetic, la stadiul de masă amorfă, specifică stării de populație, în cadrul căreia se constituise după Revoluția de la 1848 un nucleu valoric, specific stării de popor, ce a fost apt să confere societății românești sens existențial, concretizat în unirea Principatelor, dobândirea independenței, întregirea națională și un ritm semnificativ de dezvoltare.

Devine astfel plauzibil că în momentul începerii comunizării societatea românească se găsea din punct de vedere

etno-genetic la un stadiu căruia, metodologic, i se poate spune de *pre-popor*.

Stadiul de *pre-popor* a fost însă devastat în timpul comunismului. Aceasta, pentru că — spre deosebire de ocupanții externi (unguri, turci, austrieci, ruși), care, interesați să subjuge, nu să ucidă, au ucis doar în caz de împotrivire și revoltă, excepție făcând ungurii, ei ucigând din cruzime — regimul comunist, însă, ca regim de ocupație internă, urând de moarte credințele, valorile, normele, tradițiile, moravurile, legile și modelele de comportament ale nației, le-a supus din interior distrugerii, distrugându-i astfel esențele umane și, deci, provocându-i dezumanizarea, și, în consecință, deznaționalizarea, ceea ce relevă că, prin comunism, societatea românească a trecut printr-o evidență de factură *contra-istorică*. În aceste condiții, cele trei cupluri de consecințe au avut următoarea involuție:

— dezbinarea și, respectiv, dușmănia au degenerat, prin părăsirea voluntară masivă a țării, în *dezertare națională*;

— slăbiciunea psihică și, respectiv, slugărnicia au degenerat — prin afectarea involuntară a nivelului de trai al populației, urmare acțiunilor diasporei împotriva regimului —, în *trădare de neam*, cel mai grav afectând acțiunile pentru ca SUA să nu acorde/să suspende României *clauza națiunii celei mai favorizate*;

— nemotivarea și, respectiv, delăsarea și haosul au degenerat, prin pervertirea *centralismului democratic* în *jaf centralizat*, iar a *noului liberalism democratic*, în *libertinism de jaf*.

Din cele de mai sus rezultă că starea de *pre-popor* a fost distrusă și că, deci, societatea românească a fost împinsă la stadiul anterior, de *populație*.